

HUGLEIÐING

Á KIRKJUVATNI

Johan Mortensen hugleiðir

Pápi mín æt Axel. Axel Hjá Johan úr Øravík. Pápi var sera íðin sílafiskari og náttúruvinur. Hvørja sum-marfrítíð vitjaði eg saman-við honum Undir Heygnum á Tvøroyri har Cathrina om-ma mín og Elin pápasystur búði, abbi var deyður sum gamal maður. Sumrini á Tvøroyri vóru paradís fyri meg. So skjótt tú var kom-in úr klørnum á sjósjúkini á Gamla Smyrli og Báradrang-ur dagaði fram, tá visti tú at tú var komin heim. Sum ein ungur triumferandi Julius Cæsar spákaði eg út Und-ir Heyggin saman við Elin pápasystur og úr hvørj-

um húsi bóðu vinarligar og góðar røddir meg verða væl afturkomnan.I ávísum húsi fekk eg altíð eina sleikisneis. So skjótt vit vóru komnir til húsa fann eg mínar spælivinir Daniel Jacob og Kristin Mikkelsen og vit hildu í fjøruna. Pápi fann sær skjótt sílagreiðirnar fram og so at tosa um hvar hann skuldi fara at fiska við onkrum vinmanni ofta Gunnar Mortensen ella Jens Thorolf Dam. Tað varð tosað um Vatnsdal og Hvannhaga og so Kirkjuvatn. Eg skilti ikki hetta heilt, stóð ein kirkja úti í einum vatni ? hesa myndina huxaði eg nógv um, men enn var eg ov lítil at sleppa við í fjølluni.

Men so kom mín tíð og eg var mína fyrstu ferð á Kirkjuvatni omanfyri Famien. Vit fingi onkran at koyra okkum nær bygdina og so var farið til gongu ein góðan summarmorgun. Eg var sera hugtikin av mýru-snípunum og hvussu hon letur og eg tráðspurdi pápa hvussu hon bar seg at, pápi var tolin og segði mær frá øllum hann visti um heiðafuglin, spógvan og melankolsku láðina sum letur í moll og hann segði mær frá gula undirløgugrasinum sum fangar flugur. Áh sum alt angaði og var fagurt og grønt henda mín unga lívs-morgun. Nær koma vit á Kirkjuvatn spurdi eg pápa,

ótolin sum altíð, skjótt sigur hann, gakk ikki ov skjótt. Og so dagaði Kirkjuvatn fram, ongin kirkju, men eitt risa vatn við karri av nógvum ritum, ein perla við homrum og fjøllum sum katedralar. So var farið at fiska, pápi við flugutráðu og við fluguni við tí dramatiska navninum Bloody Butcher fekk hann fleiri síl, eg gekk honum í hølunum og fegnaðist um og bar hesi vøkru síl við reyðum blettum. Og alt var nýtt og gott fyri meg og eg gleddist um henda nýggja og undurfagra heim. So fingi við okkum at eta, rugbreyð við putursukri og ein citrón vatn. Pápi legði seg upp afturá við kaffi og einum balli.

Túrurin heim til bilin var langur og eg var móður, pápi leiddi meg, hann hevði heitar hendur, nú verður tað skjótt segði hann. Mjørkin legðist á okkum og sólin roðaði úti í Vesturhavinum Bliða, ein spógvi fylgdi okkum. Komin heim fekk eg mín yndlings-rætt, rísingreyt við kaneli og smøri, eg var fyrstifødd-ur og forkelaður og øll míni kulinarisku ynskir vóru gingin mær á møti. Pápi fór at kryvja sílini í vaskinum í køkinum. Hann fekk sær eina sigarett og ein gull-beiðara, hann kruvdi og segði mær frá hvat síli hevði etið, marflugur, eyr og líknandi. Eg gloymi ongantíð angan av tubakki, øli og sílum í

køkinum undir Heygnum, tey vaksnu prátaðu. Pápi og Elin pápasystir vóru bæði framúr góð frásøgufólk og so stuttlig og skemtilig og løtt í sinninum - og so fór eg til songar mettur av rísingreyti, og vakurleika og við einari stórari náttúruuppliving sum festi seg í minni hjá ein-ari viðkvæmari barnasál. Árinu gingu og mín hugur at fiska og ganga í fjøllunum var eisini vaksin. Pápi og eg vóru hvørt ár á Kirkjuvatni og sum oftast var veiðan góð og vit høvdu nógvar náttúruupplivingar saman sum hava merkt meg fyri lívid. Tá vit komu heim aftaná langan fiskidag var døgurðin ofta stoykt síl við